

Dániel könyve – Harminchatodik rész

Nabukodonozor prófétai szimbolikája: a millerita mozgalom történelmi útjelzőinek és az Ulaj folyó lepecsételt látomásának feltárása

Jeff Pippenger
2023-12-31

Dániel első fejezete az első és a második angyal történetét ábrázolja 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig. Dániel negyedik fejezete szintén az első és a második angyal történetével foglalkozik Kr. e. 723-tól 1844. október 22-ig. Természetesen ezt lehetetlen meglátni a „sort sorra” utolsó esőbeli módszertana nélkül.

Nebukadneccar a negyedik fejezetben igen összetett prófétai jelkép. Fontos, hogy emlékeztessük magunkat arra, mit jelképez, miközben elkezdjük szemügyre venni az Ulai-folyó látomásának felnyitását William Miller történetében. Nebukadneccar második álma, nem különben William Miller második álma, a 3Mózes huszonhat „hét idejét” ábrázolta, amely az a prófétai fonál, amely Dániel egész könyvét egybeszövi. Amikor Dániel értelmezte Nebukadneccar negyedik fejezetbeli álmát, figyelmeztette őt az eljövendő ítéletre, s ezzel előképezte az első angyal üzenetét, amely a „vég idején”, 1798-ban lépett be a történelembe.

Amikor elérkezett az az ítélet, amelyről Nebukadneccart előre figyelmeztették, annak bekövetkezése előképe volt 1844. október 22-ének, amikor megkezdődött a vizsgálati ítélet. A negyedik fejezetben mind a Dániel által közvetített figyelmeztető üzenetet, mind pedig a figyelmeztető üzenethez kapcsolódó ítélet bekövetkezését az „óra” szó jelképezte. Nebukadneccar ítéletének „órája” Isten ítéletének „óráját” jelképezte az első angyal üzenetében. Egyúttal előképe volt a vasárnaptörvény „órájának” is, amikor Isten végrehajtó ítélete megkezdődik. Dániel negyedik fejezetének az a része, amely az első angyal üzenetének 1798-ban való érkezését, valamint a harmadik angyal 1844. október 22-én való érkezését — amelyet az „óra” szó jelképez — ábrázolja, ezután megismétlődik és bővebben kifejtésre kerül. Az ismétlés és kibővítés módszere olyan prófétai eljárás, amely a próféciaokban ismételten előfordul, de különösen Dániel könyvében.

Amint Nebukadneccar elérkezett az ítélet „órájához”, a „hét időhöz”, megkezdődött az ő ítélete, és mint az északi király, ekkor az Izrael északi királyságára Kr. e. 723-ban hozott ítéletet képviselte. Egy vadállat szívét kapta, és a bibliai próféciaiban a vadállat egy királyságot jelent, és Kr. e. 723-tól egészen 1798-ig a pogányság két formáját képviselte, amelyek oly gyakran képezik Dániel könyvének tárgyát.

Ezerkétszázhatvan napon át, amely ezerkétszázhatvan évet jelképezett, a pogány pusztító hatalmat képviselte, majd újabb ezerkétszázhatvan napon át, amely ugyancsak ezerkétszázhatvan évet jelképezett, a pápai pusztító hatalmat képviselte. Mindkét pusztító hatalom szíve ugyanaz volt, mert a pápaság nem egyéb, mint a pogányság, amely a kereszténység megvallását ölti magára.

A „napok végén”, amely a Dániel könyve tizenkettedik fejezetében azonosított jelkép, s amely az 1798-as „vég idejét” jelenti, országa visszaadatott neki. Dániel negyedik fejezetének bizonyágtétele, valamint a Prófétaság Lelke azonosítja, hogy amikor országa a „napok végén” visszaadatott neki, megtért ember volt. Ekkor négy jelentős igazság prófétai jelképévé válik. Ő lesz a prófétai összekötő kapocs a pogányság sárkányhatalma között, amelyet „hét idejének” első felében képviselt, és a fenevad hatalma között, amelyet „hét idejének” utolsó felében képviselt. E két hatalom jelképeként, 1798-ban helyreállított országként állva, ezután a harmadik pusztító hatalmat (a hamis prófétát) képviseli, amelynek hetven jelképes évig kellett uralkodnia, míg Tírusz paráznája feledésbe merült. Mint Babilon királya, Nabukodonozor azt a prófétai összekötő kapcsolatot jelképezi a három hatalom között, amelyek az utolsó napokban a modern Babilonná lesznek, s amely azután Armageddonba vezeti a világot.

Ő egyúttal az Egyesült Államok megszületését is jelképezte mint a földből feljövő fenevadat, amely 1798-ban bárányként kezdődött, az ő megtért tapasztalata által szimbolizálva. Ugyanakkor a földből feljövő fenevad két szarvát is képviselte, amelyek mint a republikánizmus és a protestantizmus az Egyesült Államok erejét jelképezték; ez tette lehetővé, hogy a világ leginkább kedvezményezett nemzetévé váljon. Ám a hetven jelképes év végén e két szarv ekkor már mint hitehagyott republikánizmus és hitehagyott protestantizmus jelent meg, mindkét szarv pedig két osztályra oszolva. A republikánizmus szarva a Demokrata Pártból állt, amely nyíltan semmibe vette az Alkotmány szent elveit, valamint a Republikánus Pártból, amely azt vallotta magáról, hogy az Alkotmány védelmezője és bajnoka, valójában azonban tagadta az Alkotmány szent elveit, miközben a hagyományokat és szokásokat e szent dokumentumban foglalt elvek fölé helyezte.

A két pártot Krisztus idejében a szadduceusok és a farizeusok jelképezték. A szadduceusok és farizeusok szelleme a hitehagyott protestantizmus szarvában is megnyilvánulna: az egyik csoport a vasárnap megszentelését, a másik pedig a szombat megtartását támogatná. Nabukodonozor megtért állapota a „napok végén”, 1798-ban, találóan az Egyesült Államokat, valamint a földi fenevad mindkét szarvát ábrázolja. Mindhárom jelképnek — a földi fenevadnak és két szarvának — az volt a rendeltetése, hogy bárányból sárkánnyá változzék.

Nebukadneccar, „hét idejének” végén, azt a kapcsolatot képviselte, amely szó szerinti babiloni királyságát az utolsó napok modern Babilonjának szimbólumaként azonosította, amely a sárkányból, a vadállatból és a hamis prófétából áll. Egyúttal azt a három prófétai hatalmat is képviselte, amelyet a kétszarvú földi vadállat jelképez, s amely a szimbolikus hetven év folyamán, amíg Tírusz paráznája feledésbe merül, bárányból sárkánnyá változik. Igen mély jelentőségű, hogy az ő szó szerinti királysága éppen az a királyság, amely előképe annak a királyságnak, amely hetven szimbolikus évig uralkodik.

Nebukadneccar negyedik fejezetbeli szimbolikáját rá kell helyezni az első fejezetre. Amikor ez az alkalmazás megtörténik, egybeszerkeszti a Millerita történelem útjelzőit, és megerősít több igazságot az Ulai folyó látomásából, amelyek akkor lepleződtek le. A Millerita mozgalom alapja és központi pillére Dániel nyolcadik fejezetének, a tizenharmadik és tizennegyedik verseknek kérdése és válasza volt. A kérdés ez volt: „Meddig tart e látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg tapodás alá adassék?”

A Bibliában található több száz, ha nem több ezer hozzáadott szó közül az ihletés egyedül a hozzáadott „áldozat” szóról azonosítja, hogy nem tartozik a szöveghez. Amikor ezt a szót helyesen eltávolítjuk, világosan felismerhetővé válik, hogy „a mindennapi és a törvényszegés” két különálló pusztító hatalom. White testvérő kifejezetten azonosítja, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség tette hozzá, és az nem alkalmazható a szövegre, és ugyanebben a szakaszban azt is azonosítja, hogy a milleriták helyesen értelmezték „a mindennapit” mint pogányságot. A tizenharmadik vers kérdésében foglalt nyelvtani elemeket Krisztus gondosan azonosította White testvérő írásain keresztül, és amikor ezeket a szövegek és a hozzáadott ihletett útmutatások irányítják, a kérdés így hangzik: „Meddig tart a látomás a pogányság és a pápaság két pusztító hatalmáról, amelyeknek el kellett tapodniuk mind a szentélyt, mind Isten népét?”

Ezért, amikor Nabukodonozor az „idő végén”, 1798-ban jelenik meg, egy megtért embert jelképez, és ennél fogva azokat a „bölcseket” képviseli, akik megértik az adventizmus központi oszlopát és alapját. Megtérése azonosítja azokat a „bölcseket”, akik megértik a „tudás gyarapodását”, amely akkor feltáratott, saját prófétai szimbolikája azonban közvetlenül azt a történelmet szemlélteti, amely annak a kérdésnek a tárgya: „meddig tart a pogányság és a pápaság pusztító hatalmáról szóló látomás, amely tiporja Isten népét (a sereget) és Isten szentélyét?” Mint „bölcsh szűz” jelképe, aki megérti a „tudás gyarapodását”, William Millert képviseli, mert Miller azoknak a jelképe, akik „bölcsek” voltak abban a történelemben, amely az „idő végén”, 1798-ban kezdődött.

Nabukodonozor „a vég idejének” útjelzőjének jelképe, és amikor ezt az első fejezetre vetítjük, egyúttal az első angyal eljövételét is jelképezi abban az időben, mivel a negyedik fejezetben az az „óra”, amikor Dániel átadja Nabukodonozornak a figyelmeztető üzenetet, azt az időt jelöli, amikor az első angyal megérkezett, és ez 1798 volt. Az az „óra”, amikor Nabukodonozor ítélete elérkezett, azt az „órát” jelképezte, amikor Isten vizsgálati ítélete 1844. október 22-én megkezdődött. A negyedik fejezetben Nabukodonozor jelképrendszere által létrehozott útjelzők: Kr. e. 723, 538, 1798 (a vég ideje) és 1844. október 22.

A millerita történelem útjelzői Dániel könyvének első fejezetében Jójákimmal kezdődnek, aki az első üzenet felhatalmazásának jelképe, amely az „idő végén”, 1798-ban érkezett meg. Az első üzenet felhatalmazása, amelyet Jójákim képvisel, 1840. augusztus 11-ét jelöli. Jójákim meghódítása kezdi meg Babilon uralmának hetven esztendejét, amely Círus rendeletével ér véget. Dániel első fejezete egy háromlépcsős próbatételi folyamatot azonosít, amelyet étrendi próba jelképez, ezt vizuális próba követi, s az végül lakmuszpróbával zárul. Ez a három próba 1840. augusztus 11-ét jelképezi, amikor a hatalmas angyal, aki nem volt kisebb személy, mint maga Jézus Krisztus, leszállt a mennyből egy kis könyvvel, amelyet Isten népének akkor meg kellett „ennie”, miként Dániel és a három hűséges is a zöldségfélék étrendjét választotta Babilon érendje helyett.

E folyamat második próbája a protestáns egyházak Miller üzenetének (az első angyal üzenetének) elutasításának megnyilvánulását jelképezte, amikor már láthatóvá vált a különbség a millerita mozgalom és azoknak a protestáns egyházaknak a között, amelyek ekkor kezdték meg prófétai szerepüket mint hitehagyott protestantizmus. A két csoport közötti különbség éppoly szembetűnő volt, mint amikor Dániel és a három ifjú arca szebbnek és testük kövérebbnek látszott, mert a

mennyei eledelt ették a babiloni étrend helyett. Ez a különbség a bibliai 1843. év végén (1844. április 19-én) vált nyilvánvalóvá, amikor beköszöntött a tíz szűzről szóló példázat késedelmének ideje.

A harmadik próba, amely a döntő próba volt, 1844. október 22-ét jelképezte, amikor három év elteltével eljött az „óra”, amelyben maga Nabukodonozor ítélte meg Dánielt és a három hűségest, és a babiloni bölcseknél „tízszer” jobbnak nyilvánította őket. Dániel könyve negyedik fejezetének az első fejezetre való ráhelyezése előállítja a millerita történelem útjelzőit, kezdve a „vég idejével” 1798-ban; az első angyal üzenetének felhatalmazásával 1840. augusztus 11-én; az első csalódással 1844. április 19-én; valamint az 1844. október 22-i nagy csalódással.

Amellett, hogy azonosítja a millerita történelem sajátos útjelzőit, a két fejezet, amikor „sorral sorra” egymás mellé állítjuk őket, szemlélteti az első angyal üzenetét, azonosítja azt a két pusztító hatalmat, amelyek a kétezer-háromszáz nap alapvető tanításának tárgyát képezik, valamint Dániel tizenkettedik fejezetének háromlépcsős próbatételi folyamatát is, amely mindenkor bekövetkezik, amikor Dániel könyve felnyitják.

Azt is azonosítják, hogy Nabukodonozor mint a bölcsek jelképe 1798-ban, a negyedik fejezetben feljegyzett második álmával összefüggésben, William Millert jelképezi, akinek mozgalma azzá lett, hogy az igazi protestáns szarvat képviselje. William Miller munkáját, amely az adventizmus alapvető igazságait jelképezi, Habakuk két tábláján ábrázolja az Írás, és Isten irányította mindkét szent tábla elkészítését.

Volt több olyan prófétai igazság, amelyet Miller nem látott helyesen, mert a prófétai történelemben elfoglalt nézőpontja nem tette lehetővé számára annak felismerését, hogy három pusztító hatalom van: nemcsak a pogányság (a sárkány), a pápaság (a fenevad), hanem a hitehagyott protestantizmus is (a hamis próféta). Isten gondviselésében Millernek azok a prófétai felismerései, amelyeket a történelemben elfoglalt nézőpontja korlátozott, nem kerültek ábrázolásra Habakuk két szent tábláján.

Nabukodonozor második álma Dániel könyvének negyedik fejezetében William Miller második álmát jelképezi. Mindkét álom a „hét idővel” foglalkozik, és Miller álma az ő művének 1863-ban kezdődő elutasítását azonosítja, amely az Éjféli Kiáltásig fokozódik. Mindkét álom egy olyan királysággal végződik, amely egy szétszórás időszaka után helyreállítatik. Ezért Miller második álmát fogjuk megvizsgálni, mielőtt közvetlenül az Ulaj folyó látomását vennénk szemügyre, amely 1798-ban pecsételtetett fel.

„Azt álmodtam, hogy Isten egy láthatatlan kéz által küldött nekem egy különös műgonddal készített kis ládikát, körülbelül tíz hüvelyk hosszúságú és hat hüvelyk szélességű, ébenfából, gyöngyökkel mesterien berakva. A ládikához egy kulcs volt erősítve. Azonnal kézbe vettem a kulcsot, és kinyitottam a ládikát, amikor csodálkozásomra és ámulatomra azt találtam, hogy mindenféle és minden nagyságú ékszerrel, gyémánttal, drágakővel, valamint mindenféle méretű és értékű arany- és ezüstpénzzel volt tele, szépen elrendezve, mindegyik a maga helyén a ládikában; és ily módon elrendezve olyan fényt és dicsőséget vertek vissza, amelyhez foghatót egyedül a nap mutathat.”

„Úgy gondoltam, nem az én kötelességem, hogy egyedül élvezzem e csodálatos látványt, noha szívemet túlradó öröm töltötte el tartalmának ragyogása, szépsége és értéke miatt. Ezért szobám közepén álló asztalra helyeztem, és hírül adtam, hogy mindazok, akikben vágy ébred, eljöhetnek, és megtekinthetik a legdicsőségesebb és legragyogóbb látványt, amelyet ember valaha meglátott e földi életben.

„Az emberek kezdtek bejönni, eleinte kevesen, de számuk egyre növekedett, mígnem tömeggé lettek. Amikor először betekintettek a ládikába, csodálkoztak és örömben felkiáltottak. De amikor a szemlélők száma megnövekedett, mindannyian elkezdtek háborgatni az ékszereket, kivették azokat a ládikából, és szétszórták az asztalon. Azt kezdtem gondolni, hogy a tulajdonos újra számon fogja kérni tőlem a ládikát és az ékszereket; és ha megengedem, hogy szétszórják őket, soha többé nem tudom majd úgy visszahelyezni őket a ládikába a helyükre, mint azelőtt; és úgy éreztem, hogy soha nem leszek képes helytállni e felelősség tekintetében, mert az roppant nagy volna. Ekkor könyörögni kezdtem az embereknek, hogy ne nyúljanak hozzájuk, és ne vegyék ki őket a ládikából; de minél inkább könyörögtem, annál inkább szétszórták őket; és most úgy tűnt, hogy szétszórják őket az egész szobában, a padlón és a szoba minden egyes bútordarabján.

„Ekkor láttam, hogy az igazi drágakövek és pénzérmék közé megszámlálhatatlan mennyiségű hamis drágakövet és hamis pénzérmét szórtak szét. Mélységesen felháborított aljas magatartásuk és hálátlanságuk, és megfeddtem, valamint megrovással illetem őket ezért; de minél inkább feddtem őket, annál inkább szétszórták a hamis drágaköveket és a hamis pénzérméket az igaziak között.

„Ekkor felindultam testi lelkemben, és testi erőt kezdtem használni, hogy kitoljam őket a szobából; de miközben egyet kitoltam, három másik lépett be, és sarat és forgácsot és homokot és mindenféle szemetet hordtak be, mígnem befedtek minden valódi ékkövet, gyémántot és pénzdarabot, úgyhogy azok teljesen kikerültek a szem elől. Szét is tépték kis ládámat, és szétszórták azt a szemét között. Úgy gondoltam, senki sem veszi tekintetbe sem bánatomat, sem haragomat. Egészen elcsüggedtem és elbátortalanodtam, leültem, és sírtam.”

„Miközben ily módon sírtam és gyászoltam nagy veszteségem és felelősségem miatt, megemlékeztem Istenről, és buzgón imádkoztam, hogy küldjön nekem segítséget. Az ajtó azonnal megnyílt, és egy férfi lépett be a szobába, mire az emberek mind eltávoztak onnan; ő pedig, kezében egy portalanító kefével, kitárta az ablakokat, és elkezdte a port és a szemetet kisöpörni a szobából.

„Arra kértem őt, hogy tartózkodjék ettől, mert a törmelék között néhány drága ékszer hevert szétszórva.

Azt mondta nekem, hogy „ne féljek”, mert ő „gondoskodni fog róluk”.

„Azután, miközben leseperte a port és a szemetet, a hamis drágakövek és a hamis pénz mind felemelkedtek, és mint a felhő, kimentek az ablakon, a szél pedig elhordta őket. A sürgős-forgásban egy pillanatra lehunytam a szememet; amikor kinyitottam, a szemét mind eltűnt. Az értékes drágakövek, a gyémántok, az arany- és ezüstpénzek nagy bőségben szétszórva heverték szerte az egész szobában.

„Ezután az asztalra helyezett egy ládikát, amely sokkal nagyobb és szebb volt az előzőnél, majd marokszám összegyűjtötte az ékszereket, a gyémántokat és az érméket, és a ládikába vetette őket, míg nem egy sem maradt, noha némely gyémánt nem volt nagyobb egy gombostű hegyénél.

„Ezután felszólított, hogy „jöjjenek és lássam”.”

„Belenéztem a ládikába, de szememet elkápráztatta a látvány. Tízszer fényesebben ragyogtak, mint korábbi dicsőségükben. Azt gondoltam, hogy ama gonosz személyek lábai, akik szétszórták és a porba tiporták őket, mintegy a homokban súrolták és tisztították meg őket. Gyönyörű rendben voltak elhelyezve a ládikában, mindegyik a maga helyén, anélkül hogy látható nyoma lett volna annak az embernek a kezére valló fáradságnak, aki belehelyezte őket. Örömben felkiáltottam, és e kiáltás felébresztett.” Korai írások, 81–83.

Miller álmával a következő cikkben foglalkozunk.

Az alábbiakban William Miller második álmának bevezetése olvasható, amelyet James White írt, amikor Miller álmát megjelentette az Advent Heraldban.

„A következő álom több mint két évvel ezelőtt jelent meg az Advent Heraldban. Akkor megértettem, hogy világosan kijelöli a mi múltbeli második adventi tapasztalatunkat, és hogy Isten az elszéledt nyáj javára adta ezt az álmot.”

„Az Úr nagy és rettenetes napjának közeli eljövételét jelző jelek között Isten az álmokat is elhelyezte. Lásd: Jóel 2:28–31; Cselekedetek 2:17–20. Az álmok háromféleképpen jöhetnek; először: „a sok foglalatosság miatt.” Lásd: Prédikátor 5:3. Másodszor: akik a Sátán tisztátalan szellemének és megtévesztésének befolyása alatt állnak, álmokat kaphatnak az ő hatása által. Lásd: 5Mózes 8:1–5; Jeremiás 23:25–28; 27:9; 29:8; Zakariás 10:2; Júdás 8. Harmadszor pedig, Isten mindig is tanította, és ma is kisebb-nagyobb mértékben álmok által tanítja népét, amelyek angyalok és a Szentlélek közvetítése által jönnek. Akik az igazság tiszta világosságában állnak, tudni fogják, mikor ad nekik Isten álmot; és az ilyenek nem lesznek megtévesztve, sem hamis álmok által tévútra vezetve.”

„Ő pedig monda: Halljátok meg most az én beszédeimet: ha valaki próféta közöttetek, én, az Úr, látomásban jelentem ki magamat annak, álomban szólok ahhoz.” 4Mózes 12:6. Jákób ezt mondta: „Az Úr angyala álomban szólt hozzám.” 1Mózes 31:2. „És Isten éjjel, álomban eljött a szíriai Lábánhoz.” 1Mózes 31:24. Olvassátok József álmait [1Mózes 37:5–9], azután pedig beteljesedésük figyelemre méltó történetét Egyiptomban. „Gibeonban megjelent az Úr Salamonnak éjjel álomban.” 1Királyok 3:5. Dániel második fejezetének nagy jelentőségű szoborképe álomban adatott, valamint a hetedik fejezet négy fenevada stb. is. Amikor Heródes a gyermek Megváltót el akarta pusztítani, József álomban figyelmeztetést kapott, hogy meneküljön Egyiptomba. Máté 2:13.

„És lészen az UTOLSÓ NAPOKBAN, ezt mondja Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és a ti fiaitok és leányaitok prófétálnak, és ifjaitok látomásokat látnak, és véneitek álmokat álmodnak.” ApCsel 2:17.

„A prófétálás ajándéka, álmok és látomások által, itt a Szentlélek gyümölcse, és az utolsó napokban oly mértékben kell megnyilvánulnia, hogy jelül szolgáljon. Ez az evangéliumi egyház egyik ajándéka.

„És adott némelyeket apostolokul; némelyeket pedig PRÓFÉTÁKUL; némelyeket evangélistákul; némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul; hogy felkészítse a szenteket a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.” Efézus 4:11–12.

„És némelyeket rendelt az Isten az egyházban, először apostolokul, másodszor PRÓFÉTÁKUL” stb. 1 Korinthus 12:28. „A PRÓFÉTÁLÁST meg ne vessétek.” 1 Thesszalonika 5:20. Lásd még: Cselekedetek 13:1; 21:9; Róma 7:6; 1 Korinthus 14:1, 24, 39. A próféták vagy a prófétálások Krisztus egyházának épülésére vannak; és Isten Igéjéből semmiféle bizonyíték nem hozható fel arra, hogy ezeknek az evangélisták, pásztorok és tanítók megszűnése előtt kellett volna megszűnniük. De — mondja az ellenvető — „Annyi hamis látomás és álom volt már, hogy semmi effélében nem tudok bízni.” Igaz, hogy a Sátánnak megvannak a maga hamisítványai. Mindig is voltak hamis prófétái, és bizonyosan számíthatunk rájuk most is, az ő megtévesztésének és diadalának ezen utolsó órájában. Akik az efféle különleges kinyilatkoztatásokat azért vetik el, mert létezik hamisítvány, ugyanolyan joggal mehetnének még egy lépéssel tovább, és tagadhatnák, hogy Isten valaha is álomban vagy látomásban kijelentette magát az embernek, hiszen a hamisítvány mindig is létezett.

„Az álmok és látomások azok az eszközök, amelyek által Isten kijelentette magát az embernek. Ezen eszköz által szólt a prófétákhoz; a prófétálás ajándékát az evangéliumi egyház ajándékai közé helyezte, és az álmokat és látomásokat az „UTOLSÓ NAPOK” egyéb jelei közé sorolta. Ámen.

„A fenti megjegyzéseimmel az volt a célom, hogy az ellenvetéseket szentírási módon elhárítsam, és az olvasó elméjét a következők befogadására előkészítsem.” James White.